

признавалъ титлата βασιλεὺς и на латинския цариградски императоръ. — Въ договора на Ивана Бриенски и Балдуина II нѣма никаква „предпазлива уговорка“ по отношение на ц. Иванъ Асѣня II, както мисли Златарски, п. с., с. 357 и бел. 1. Споредъ този договоръ не се запазва „цѣлостта на държавата на Иванъ Асѣня II“, но само се предвижда, тази земя — при победа — да не бѣде заемана отъ Ивана Бриенски, а да му се дадатъ други земи, докато българската държава се предоставяла повече на Балдуина II. Сжшото се предвиждало и за солунското княжество (excerpto regno Thessalonicensi). Това е било, след., разпредѣление на бждещитѣ завоевания. — Думитѣ въ писмото на анкирския митрополитѣ Христофора до ц. Иванъ Асѣня II (вж. изданието на В. Васильевски въ ЖМНПр, г. 238. 1885. мартъ-априлъ, с. 53): καὶ τῆ τρίτῃ τοῦτῃ καὶ πολὺν ζῆσει χρόνον, καὶ προτεθήσεται σοι ἐπὶ ζωῆς καὶ πλάσθунθήσονται αἱ ἐπαύλεις σου, καὶ τὰ σχοινίσματα τῆς κληρονομίας σου αὐξηθήσεται. . . сж въ по-голѣмата си часть цитатъ отъ Притчи, III, 2; IV, 10 сл., IX, 11, 18; В т о р о з а к., XXX, 16; Изходъ, XXXIV, 24, и затова отъ тѣхъ не може да се теглятъ изводитѣ, които прави Златарски, п. с., с. 364, споредъ когото тукъ се посочвали успѣхитѣ на Иванъ Асѣня II следъ Клокотнишката победа; при това, говори се за бждеще време, не за минала победа. — По въпроса, дали Иванъ Асѣня II или Иванъ III Ватаци е направилъ пръвъ предложение за сродяване и сключване на миренъ договоръ, трѣбва да се приеме сведението на G. Asgorolita, ib., pp. 48, 24—49, 5, споредъ когото пръвъ предложилъ това никейския владѣтель, а не, както мисли Златарски, п. с., сс. 378 сл., споредъ сведението на Nic. Gregoras, ed. V., I, p. 29, 15—22, който е по-късенъ и явно пристрастенъ (ср. подобно указание у Злат., п. с., с. 390 бел. 1) или на западнитѣ извори, които сж неясни. — Неубедителни сж разсужденията на Злат., п. с., сс. 367/8, 386, че Иванъ Асѣня II следъ 1233 г. издигналъ Иоакима за търновски патриархъ и прогласилъ независимостта на българската църква. Въ Синодика (изд. Попруженко, сс. 86—87) изрично е посочено, че той на Галиполския съборъ все още е билъ архиепископъ: **Иоакима прѣждеосѣщеннаго архієпѣкпа нарекошж его патрїарха**, а по-нататъкъ се споменува **патрїархоу новосїенноу тогда Иоакимуу**. . . Въ този домашенъ паметникъ не се дава, прочее, никакво посочване, че преди 1235 г. Иоакимъ е билъ самоволно въздигнатъ за български патриархъ, а се посочва само, че до това време той е билъ **прѣждеосѣщенный архієпѣкопъ** (προηγιασμένος ἀρχιεπίσκοπος). Не може да се допустне, че въ Синодика е застѣпено нѣкакво византийско гледище въ случая, нито пъкъ че съ прозвището „преждеосвещенъ архиепископъ“ е могълъ да се означава патриархъ. — Заслужава внимание посочването на G. Asgorolita, ib., pp. 51, 13—52, 2, за разграничението на завоеванитѣ въ Тракия земи между българския и никейския владѣтель: καὶ Καλλιούπολις μὲν, ἐπεὶ καὶ πρὸ τῆς συνελεύσεως τοῦ Ἀσάν παρὰ τοῦ βασιλέως ἑάλω, ὑπὸ τὸν βασιλέα ἐγένετο, ὁμοίως καὶ Μάδντα καὶ πᾶσα ἡ ὀνομαζομένη Χερρόνησος. εἶλε δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ τοῦ Κισσοῦ φρούριον, καὶ μέχρι ποταμοῦ, ὃν Μαρίτζαν ὁ πολὺς κατονομάζει λαός, τὰ σύνορα ἔθετο. ἐκράτησε δὲ καὶ τοῦ ὄρους τοῦ Γάνου καὶ ἐν αὐτῷ ἐδείματο καὶ πολίχτιον. . . ὁ δὲ Ἀσάν τὰ ὑπεράνω τῶν εἰρημένων χώρων καὶ πρὸς Βορρᾶν νεύοντα ὑφ' αὐτὸν ἔσχε